

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 1

Červená pyramída

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ČERVENÁ PYRAMÍDA

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Napísal Rick Riordan

*Pre všetkých mojich priateľov knihovníkov, vášnivých čitateľov,
pravých čarodejníkov z Domu života.
Bez vás by sa tento autor stratil v duate.*

Obsah

1. Smrť pri ihle	11
2. Explózia na počesť Vianoc	23
3. Vo väzení s mačkou	32
4. Unesení takmer cudzincom	39
5. Zoznamujeme sa s opicou	47
6. Raňajky s krokodílom	57
7. Chlapík padne na hlavu	74
8. Mafin sa hrá s nožmi	89
9. Utekáme pred štyrmi chlapmi v sukniach	97
10. Bastet ozelenie	103
11. Stretneme dievča s plameňometom	109
12. Skok cez presýpacie hodiny	117
13. Čelím zabijackému moriakovi	121
14. Takmer nás zabije Francúz	130
15. Božská narodeninová oslava	139
16. Ako Zia prišla o obočie	150
17. Desivý výlet do Paríža	163
18. Keď sa netopiere rozzúria	173
19. Piknik v nebi	189
20. Navštívim hviezdnu bohyňu	199
21. Záchrankyňa teta Mici	206
22. Leroy spoznáva skrinku skazy	214

23. Skúška profesora Thowta	222
24. Zničím modré semišky	236
25. Vyhrávame plne hradený výlet na smrť	248
26. Na palube Egyptskej kráľovnej	254
27. Démon ponúka vzorky zadarmo	267
28. Schôdzka s bohom toaletného papiera	275
29. Zia si dohovára rande	291
30. Bastet plní sľub	299
31. Doručím ľúbostný odkaz	310
32. Miesto krížov	317
33. Zapletieme sa do podniku so salsou	329
34. Jazda s Pešiakom	337
35. Mágovia sa pýtajú na cestu (a ďalšie známky apokalypsy)	342
36. Naša rodina sa vyparí	348
37. Leroy a jeho pomsta	357
38. Dom okolo pyramídy	363
39. Zia mi prezradí tajomstvo	368
40. Pokazím dosť dôležité kúzlo	376
41. Končíme s nahrávkou – zatiaľ	390

VAROVANIE

Nasledujúci text je prepis digitálnej nahrávky. Na niektorých miestach kvalita záznamu pokrivkáva, takže niektoré slová a frázy si autor len domyslel. Tam, kde to bolo možné, doplnili sme do textu ilustrácie dôležitých symbolov spomínaných v nahrávke. Zvuky v pozadí ako bitka, údery a nadávky hovoriacich sme neprepisovali. Autor netvrdí, že záznam je hodnoverný. Zdá sa nemožné, že by dvaja mladí rozprávači hovorili pravdu, ale rozhodnúť sa musíš ty sám, čitateľ.

1. Smrť pri ihle

C
A
R
T
E
R

Máme len pár hodín, takže dávaj dobrý pozor.

Ak počúvaš tento príbeh, už ti hrozí nebezpečenstvo. Sadie a ja sme možno tvoja jediná šanca.

Masti do školy. Nájdi skrinku. Nepoviem ti, do ktorej školy máš ísť ani ktorú skrinku treba hľadať, pretože ak si tá pravá osoba, tak ich nájdeš. Číselná kombinácia je 13/32/33. Kým si naše rozprávanie vypočuješ do konca, budeš vedieť, čo tie čísla znamenajú. Len nezabudni, že ten príbeh, ktorý sa ti chystáme vyrozprávať, nie je úplný. Ako sa skončí, bude závisieť od teba.

To najdôležitejšie: Keď otvoríš balíček a nájdeš, čo sa v ňom skrýva, nenechávaj si to dlhšie než týždeň. Jasné, bude ťa to lákať. Zabezpečí ti to takmer neobmedzenú moc. No ak si to necháš príliš dlho, zničí ťa to. Skry to pre niekoho ďalšieho, rovnako ako sme to ja a Sadie urobili pre teba. A priprav sa na to, že sa ti začnú stávať veľmi zvláštne veci.

Tak dobre, Sadie mi hovorí, aby som už nezdržoval a pustil sa do toho príbehu. Fajn. Myslím, že sa začal v Londýne tej noci, keď náš oco vyhodil do vzduchu Britské múzeum.

Volám sa Carter Kane. Mám štrnásť rokov a celý domov mám v jednom kufri.

Myslíš, že si z teba strieľam? Od svojich ôsmich rokov cestujem s ocom po svete. Narodil som sa v Los Angeles, ale oco je archeológ a práca ho ženie do všetkých kútov sveta. Väčšinou do Egypta, pretože to je jeho odbor. Zájdi do prvého kníhkupectva, vyhl'adaj si prvú knihu o Egypte a môžeš sa staviť, že ju napísal Dr. Julius Kane. Chceš vedieť, ako Egyptania ťahali múmiám z hláv mozgy, stavali pyramídy alebo ako prekliali hrobku faraóna Tutanchamona? Potom je oco tvoj človek. Jasný, existovali ešte iné dôvody, prečo sa oco toľko sťahoval, ale vtedy som o jeho tajomstve nemal ani šajn.

Do školy som nechodil. Oco ma učil doma, ak sa dá povedať „doma“, keď človek nijaký domov nemá. Učil ma tak akosi všetko, čo považoval za dôležité, takže som sa toho dozvedel plno o Egypte a basketbale a o ocových obľúbených hudobníkoch. Aj som veľa čítal – takmer všetko, k čomu som sa dostal – od ocových historických kníh po fantasy romány. Celú večnosť som presedel v hoteloch a na letiskách a pri vykopávkach v cudzine, kde som nikoho nepoznal. Oco ma stále nútil, aby som položil knihu a išiel si zahádzať na kôš. Skúšal si to niekedy v Asuáne v Egypte? Poviem ti, nijaká zábava.

Skrátka, oco ma čoskoro naučil, ako všetky svoje veci napchať do jedného kufríka, ktorý si môžeš vziať do kabíny lietadla. Oco sa balí rovnako, až na to, že má navyše tašku s archeologickými nástrojmi. Pravidlo číslo jeden: Do tej tašky som sa nesmel ani pozrieť. Nikdy som to neporušil, až do dňa toho výbuchu.

Stalo sa to na Štedrý deň. Prišli sme do Londýna navštíviť moju sestru Sadie.

Vieš, oco s ňou môže byť len dva dni počas roka – jeden v zime, jeden v lete –, pretože dedo s babkou ho neznášajú. Keď mama zomrela, vybojovali s ocom veľkú súdnu vojnu. Po šiestich právnikoch, dvoch bitkách a jednom takmer vražednom útoku špachtľou (radšej sa nepýtaj na podrobnosti) vyhrali právo nechať si Sadie u seba v Anglicku. Mala len šesť rokov, o dva menej než ja, a obidvoch si nás nechať nemohli – aspoň tak vysvetľovali, prečo si nezobrali aj mňa. Takže Sadie bola vychovávaná ako britská školáčka

a ja som s ocom cestoval po svete. Sestru som videl dvakrát za rok, čo mi neprekážalo.

[Buď ticho, Sadie. Jasné, k tomu sa dostanem.]

Skrátka, oco a ja sme po niekoľkých meškajúcich letoch práve dorazili na Heathrow. Bolo sychravé, studené popoludnie. Počas cesty taxíkom do mesta mi oco pripadal akýsi nervózny.

Vieš, oco je dosť dôležitá osoba. Človek by nečakal, že ho niečo rozhádza. Má čokoládovú pokožku ako ja, prenikavé hnedé oči, holú hlavu a koziu briadku, takže vyzerá ako temný diabolský vecdec. V to popoludnie mal oblečený kašmírový zimný kabát a najlepší hnedý oblek, ktorý nosí na prednášky. Väčšinou z neho sála také sebavedomie, že ovládne všetko, kam príde, ale niekedy – ako v to popoludnie – bol úplne iný a ja som tomu nerozumel. Stále sa obzeral cez plece, akoby nás niekto sledoval.

„Oci?“ opýtal som sa ho, keď sme schádzali z cesty A40. „Čo sa deje?“

„Ani stopa po nich,“ zahundral. Potom mu asi došlo, že to povedal nahlas, pretože sa na mňa pozrel akosi vyplašene. „Nič, Carter. Všetko je v poriadku.“

To ma vydesilo, pretože oco nevie klamať. Vždy som zistil, keď predomnou niečo tajil, ale vedel som aj to, že nemá význam z neho ťahať pravdu. Asi sa ma snažil chrániť, ale ja som netušil pred čím. Niekedy mi zišlo na um, či nemá nejaké obľudné tajomstvo z minulosti, či po ňom nejde nejaký starý nepriateľ, ale pripadalo mi to absurdné. Oco bol predsa len archeológ.

Okrem toho mi robilo starosti aj čosi iné: Oco kľčovito zvierať svoju pracovnú tašku. Keď to robí, väčšinou sa niečo stane. Napríklad vtedy, keď do nášho hotela v Káhire vpadli tí zločinci. Počul som z haly výstrely a zbehol som dolu hľadať oca. Kým som sa tam dostal, už si pokojne zapínal tašku a tí traja strelci v bezvedomí viseli za nohy z lustra, habity im padali cez hlavy a odhaľovali trenírky. Oco vyhlásil, že s tým nemá nič spoločné, a polícia to nakoniec zvedla na nejakú čudnú poruchu lustra.

Inokedy sme sa náhodou dostali do pouličných nepokojov v Paríži. Oco našiel najbližšie zaparkované auto, strčil ma dozadu na

sedadlo a prikázal mi, aby som sa prikrčil. Zviezol som sa až na podlahu a pevne stisol viečka. Počul som oca, ako sa na prednom sedadle hrabe v taške a niečo si mrmle, zatiaľ čo dav vonku reval a ničil všetko okolo. O pár minút mi oco povedal, že sa môžem posadiť. Všetky ostatné autá na ulici ležali na streche a horeli. To naše bolo čerstvo umyté a vyleštené a za stieračmi malo zastrčených pár dvadsaťuroviok.

Jednoducho som začal mať pred tou taškou rešpekt. Bola ako náš talizman pre šťastie. No keď ju oco pevne zvieral, znamenalo to, že to šťastie budeme potrebovať.

Prechádzali sme centrom mesta a mierili na východ k bytu starých rodičov. Prešli sme okolo zlatých brán Buckinghamského paláca a toho veľkého kamenného stĺpa na Trafalgarskom námestí. Londýn je fajn mesto, ale keď človek toľko cestuje, začne mu to všetko splývať. Občas mi niekto povie: „Jéj, ty máš ale šťastie, že toľko cestuješ po svete.“ No niežeby sme vyrážali za pamiatkami a dopriali si nejaký luxus. Bývali sme aj na celkom drsných miestach a málokedy sme sa niekde zdržali viac než pár dní. Väčšinou som si pripadal skôr ako utečenec než ako turista.

Rozhodne by mi však nenapadlo, že oco robí nejakú nebezpečnú prácu. Prednášal na témy ako „Môžu egyptské kúzla naozaj zabíť?“ či „Oblúbené tresty v egyptskom podsvetí“ a o podobných veciach, ktoré kopu ľudí absolútne nezaujímajú. No ako som povedal, bolo v tom nejaké tajomstvo. Oco sa vždy správal dosť opatrne, každú hotelovú izbu najskôr prezrel, kým ma do nej pustil. Často vrazil do múzea pozrieť sa na nejaké artefakty, načmáral si pár poznámok a zasa letel von, akoby sa bál, že ho zachytia bezpečnostné kamery.

Raz, keď som bol menší, hnali sme sa na poslednú chvíľu po letisku Charlesa de Gaulla na let a oco sa neupokojil, kým sa lietadlo neodlepilo od zeme. Vtedy som sa ho priamo spýtal, pred čím uteká, a on sa na mňa pozrel, akoby som práve odistil granát. Chvíľu som sa bál, že mi hádam fakt povie pravdu. Potom vyhlásil: „To nič, Carter.“ Akoby „nič“ bola tá najhoršia vec na svete.

Po tom som usúdil, že možno bude lepšie na nič sa nepýtať.

Faustovci, moji starí rodičia, bývajú v byte neďaleko Canary Wharf, priamo na brehu rieky Temže. Taxík nás vyhodil pri obrubníku a oco požiadal šoféra, aby počkal.

Boli sme už v polovici chodníka, keď oco zmeravel. Obzrel sa. „Čo je?“ zaujímalo ma.

Zbadal som človeka v pršiplášti. Stál na druhej strane ulice a opieral sa o veľký vyschnutý strom. Bol pri tele a mal pokožku farby praženej kávy. Ten pršiplášť a čierny pásikavý oblek pod ním vyzerali draho. K tomu dlhé vlasy zapletené do vrkôčikov a mäkký čierny klobúk stiahnutý až k tmavým okrúhlym okuliarom. Pripomínal mi džezového muzikanta z koncertov, na ktoré ma oco večne vláčil. Do očí som mu nevidel, ale zdalo sa mi, že nás pozoruje. Mohol to byť ocov starý kamarát alebo kolega – stále stretával nejakých známych. No nezdalo sa mi, že by taký niekto čakal práve pred bytom mojich starých rodičov. A navyše sa netváril najspokojnejšie.

„Carter,“ otočil sa ku mne oco, „utekaj hore.“

„Ale...“

„Zober sestru. Stretneme sa pri taxíku.“

Vykročil cez ulicu k tomu chlapíkovi v pršiplášti a ja som si mohol vybrať: Ísť za ocom a zistiť, čo sa deje, alebo urobiť, čo mi kázal.

Rozhodol som sa pre tú o niečo bezpečnejšiu možnosť. Išiel som vyzdvihnúť sestru.

Kým som stihol zaklopať, Sadie otvorila dvere.

„Neskoro ako vždy,“ spustila.

Držala svojho kocúra Mafina, ktorého dostala od oca ako darček „na rozlúčku“ pred šiestimi rokmi. Mafin asi nestarol ani nerástol. Stále mal huňatý žltó-čierny kožuch ako malý leopard, ostrážité žlté oči a špicaté uši, trochu priveľké na jeho hlavu. Z obojka mu visel strieborný egyptský prívesok. Sladký mafin nepripomínal ani trochu, ale Sadie bola ešte malá, keď mu dávala meno, takže sa nad tým dá prižmúriť oko.

Ani Sadie sa od minulého leta veľmi nezmenila.